TIESAS RĪKOJUMS (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

2025. gada 29. aprīlī*

Apelācija – Šķīrējklauzula – Apelācijas sūdzību pieļaujamība – Tiesas Reglamenta 170.b pants – Pieteikums, kas pierāda jautājuma nozīmīgumu Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai – Apelācijas sūdzības daļēja pieļaujamība

Lietā C-881/24 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2024. gada 19. decembrī iesniedzis

SC, ko pārstāv *A. Kunst*, *Rechtsanwältin*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eulex Kosovo, Pristina (Kosova),

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un M. Kondinanci [*M. Condinanzi*] (referents),

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā tiesneša referenta priekšlikumu un pēc ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] uzklausīšanas,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

1 Ar apelācijas sūdzību SC lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2024. gada 6. novembra spriedumu SC/*Eulex Kosovo* (T-242/17 RENV-OP, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2024:772), ar ko tā atcēla 2022. gada 19. oktobra aizmugurisko spriedumu SC/*Eulex Kosovo* (T-242/17 RENV, EU:T:2022:637) un noraidīja SC apgalvojumus.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Par pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu

2 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta otrās daļas b) punktu apelāciju par Vispārējās tiesas nolēmumiem attiecībā uz tāda līguma izpildi, kas ietver šķīrējklauzulu LESD 272. panta izpratnē, izskata vienīgi tad, ja Tiesa iepriekš ir atzinusi šīs apelācijas pieļaujamību.

3 Atbilstoši statūtu 58.a panta trešajai daļai apelāciju atzīst par pieļaujamu, pilnībā vai daļēji, atbilstoši Tiesas Reglamentā precizētajai kārtībai, tad, ja tajā tiek izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.

4 Saskaņā ar Reglamenta 170.a panta 1. punktu statūtu 58.a panta otrajā daļā paredzētajās situācijās apelācijas sūdzības iesniedzējs pievieno apelācijas sūdzībai pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, kurā tas izklāsta apelācijas sūdzībā izvirzīto jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un kurā ir iekļauti visi nepieciešamie elementi, lai Tiesa varētu lemt par šo pieteikumu.

5 Atbilstoši Reglamenta 170.b panta 1. un 3. punktam Tiesa pēc iespējas ātrāk lemj par pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, izdodot motivētu rīkojumu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja argumenti

6 Pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka apelācijas sūdzības pirmais, otrais un ceturtais pamats, kas attiecas uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 41. panta 1. punkta pārkāpumu, kā arī trešais pamats, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, rada jautājumus, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.

7 Attiecībā uz apelācijas sūdzības pirmo un otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi ne objektīvās, ne subjektīvās objektivitātes prasību, kas izriet no Hartas 41. panta 1. punkta.

8 Pirmām kārtām, viņa būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 56. un 57. punktā izvērtējot kopā, ņemot vērā Hartas 41. panta 1. punktu, prasības pirmajā instancē otro un trešo pamatu attiecīgi par apgalvoto interešu konflikta esību un apgalvoto objektivitātes principa neievērošanu. Šajā ziņā viņa norāda, ka pārsūdzētā sprieduma 65. un 66. punktā Vispārējā tiesa ir kļūdaini pieprasījusi, lai viņa pierādītu, ka par interešu konfliktu vai neobjektivitāti pastāv "objektīvas, atbilstīgas un saskanīgas norādes", lai gan atbilstošais kritērijs, ko Tiesa izstrādājusi 2021. gada 21. oktobra spriedumā Parlaments/UZ (C-894/19 P, EU:C:2021:863, 54. punkts) un 2024. gada 11. janvāra spriedumā *Hamers*/*Cedefop* (C-111/22 P, EU:C:2024:5, 47. un 52. punkts), ir kritērijs par "leģitīmām šaubām" par iespējamu interešu konfliktu vai objektivitātes trūkumu no ierēdņa puses.

9 Otrām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo neesot ievērojusi judikatūru, kas izriet no 2021. gada 21. oktobra sprieduma Parlaments/UZ (C-894/19 P, EU:C:2021:863, 59. un 63. punkts) un attiecas uz objektīvās objektivitātes neesamību, un no kuras izrietot, ka tas, ka tiešais priekšnieks iepriekš zinājis lietas faktus un iepriekš piedalījies administratīvajos procesos, var radīt leģitīmas šaubas par viņa objektivitāti. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa tādējādi neesot ņēmusi vērā ne to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas tiešais priekšnieks iepriekš zinājis lietas faktus, ne to, ka šī iemesla dēļ viņam varēja būt iepriekš izveidojies negatīvs viedoklis par apelācijas sūdzības iesniedzēju.

10 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pirmajā un otrajā pamatā, pirmkārt, ir izvirzīts jautājums par atbilstošu pierādījumu līmeni, lai novērtētu interešu konflikta esamību kā ierēdņa objektivitātes neesamības "variantu". Šis jautājums esot nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, jo tas rodas arī citās Savienības tiesību jomās.

11 Otrkārt, šie pamati attiecoties uz jautājumu, kas arī ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai, par to, vai Tiesas judikatūra, kas izriet no 2021. gada 21. oktobra sprieduma Parlaments/UZ (C-894/19 P, EU:C:2021:863) un 2024. gada 11. janvāra sprieduma *Hamers*/*Cedefop* (C-111/22 P, EU:C:2024:5), piemērojama ne tikai administratīvajām izmeklēšanām disciplinārlietās, bet arī jebkura cita veida administratīvajām procedūrām, tostarp tām, kas ir šīs lietas priekšmets.

12 Ar trešo apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz interviju saistībā ar 2016. gada iekšējo konkursu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tiesības uz aizstāvību, pārsūdzētā sprieduma 79. punktā uzskatīdama, ka nebija jāpieprasa ne salasāmas intervijas piezīmes, jo viņas tiešā priekšnieka ar roku rakstītās piezīmes, iespējams, bija nesalasāmas, ne paskaidrojumi par to, kādā veidā tika sagatavoti novērtējumi.

13 Ar ceturto apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka uz konkursa atlases komisijas sastāva iepriekšēju paziņošanu, vismaz pēc kandidāta lūguma, attiecas Hartas 41. panta 1. punktā paredzētā objektivitātes prasība. Šāda iepriekšēja paziņošana ļautu kandidātiem apstrīdēt konkursa atlases komisijas sastāvu, ja tiem būtu aizdomas par aizspriedumu esamību vai interešu konfliktu, un iesniegt sūdzību agrīnā stadijā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šādi izvirzītais jautājums pārsniedz ceturtā pamata robežas, jo Tiesas vērtējums varētu sniegt svarīgas norādes citās lietās.

Tiesas vērtējums

14 Iesākumā jānorāda, ka tieši apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda, ka tā apelācijas sūdzībā izvirzītie jautājumi ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rīkojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

15 Turklāt, kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta trešās daļas, to lasot kopsakarā ar Reglamenta 170.a panta 1. punktu un 170.b panta 4. punktu, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu jāietver visi elementi, kas nepieciešami, lai Tiesa varētu lemt par apelācijas sūdzības pieļaujamību un, ja tā tiek atzīta par daļēji pieļaujamu, noteikt apelācijas sūdzības pamatus vai to daļas, uz kuriem jāattiecas atbildes rakstam uz apelācijas sūdzību. Proti, tā kā statūtu 58.a pantā paredzētā iepriekšēja apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma mehānisma mērķis ir ierobežot Tiesas kontroli, to attiecinot tikai uz jautājumiem, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, Tiesai apelācijas tiesvedībā jāizskata vienīgi tie pamati, kuros ir izvirzīti šādi jautājumi un kurus pierādījis apelācijas sūdzības iesniedzējs (rīkojumi, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO*/*The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt*/*EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 11. punkts).

16 Tādējādi pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu katrā ziņā skaidri un precīzi jānorāda pamati, uz kuriem balstīta apelācijas sūdzība, ar tādu pašu precizitāti un skaidrību jāformulē tiesību jautājums, kas izvirzīts katrā pamatā, jāprecizē, vai šis jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un konkrēti jānorāda iemesli, kādēļ šis

jautājums ir nozīmīgs attiecībā uz izvirzīto kritēriju. Runājot it īpaši par apelācijas sūdzības pamatiem, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu jāprecizē Savienības tiesību norma vai judikatūra, kas tikusi pārkāpta ar pārsūdzēto spriedumu vai rīkojumu, īsumā jāizklāsta, kā izpaužas tiesību kļūda, kuru, kā apgalvots, pieļāvusi Vispārējā tiesa, un jānorāda, kādā mērā šī kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā sprieduma vai rīkojuma iznākumu. Ja apgalvotā tiesību kļūda izriet no judikatūras pārkāpuma, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu īsumā, taču skaidri un precīzi jāizklāsta, pirmkārt, kur rodama apgalvotā pretruna, norādot gan pārsūdzētā sprieduma vai rīkojuma punktus, kurus apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējs, gan Tiesas vai Vispārējās tiesas nolēmuma punktus, kas nebūtu tikuši ievēroti, un, otrkārt, jāmin konkrēti iemesli, kādēļ šāda pretruna izraisa jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rīkojumi, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO*/*The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt*/*EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 12. punkts).

17 Atbilstoši principam, ka pierādīšanas pienākums ir pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu iesniedzējam, apelācijas sūdzības iesniedzējam jāpierāda, ka tajā ir izvirzīts viens vai vairāki jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un šo kritēriju tvērums pārsniedz pārsūdzētā sprieduma robežas un galu galā – apelācijas sūdzības robežas (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2022. gada 16. novembris *EUIPO*/*Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 32. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt*/*EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 15. punkts).

18 Šāds pierādījums nozīmē, ka jāpierāda gan šo jautājumu esība, gan nozīmīgums, balstoties uz konkrētiem un attiecīgajai lietai atbilstošiem elementiem, nevis tikai uz vispārīga rakstura apsvērumiem (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2022. gada 16. novembris, *EUIPO*/*Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 33. punkts, un 2023. gada 30. janvāris, *bonnanwalt*/*EUIPO*, C-580/22 P, EU:C:2023:126, 16. punkts).

19 Šajā lietā jākonstatē, pirmām kārtām, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir precīzi un skaidri norādīti četri apelācijas sūdzībā izvirzītie pamati, no kuriem pirmais, otrais un ceturtais pamats attiecas uz Hartas 41. panta 1. punkta un trešais pamats – uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

20 Otrām kārtām, saistībā ar pirmo un otro apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa, iespējams, nav ievērojusi no Hartas 41. panta 1. punkta izrietošo objektivitātes prasību, jāuzskata, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir pietiekami izklāstīts, kas veido Vispārējās tiesas pieļautās apgalvotās tiesību kļūdas, kuras izrietot no Tiesas judikatūras neievērošanas, kādā mērā šīs apgalvotās kļūdas ir ietekmējušas pārsūdzētā sprieduma iznākumu, un minēti konkrēti iemesli, kuru dēļ šādas kļūdas, pieņemot, ka tās ir pierādītas, katra rada jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.

21 Proti, pirmkārt, kā norādīts šā rīkojuma 8. punktā, no šī pieteikuma izriet, ka pirmā apgalvotā tiesību kļūda ir tāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 65. un 66. punktā, neievērojot Tiesas judikatūru, esot pieprasījusi, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja pierāda, ka pastāv "objektīvas, atbilstīgas un saskanīgas norādes" par interešu konfliktu vai neobjektivitāti, lai gan atbilstošais kritērijs, kāds izrietot no šīs judikatūras, esot kritērijs par "leģitīmām šaubām" par iespējamu interešu konfliktu vai objektivitātes trūkumu no ierēdņa puses, kas nevar tikt kliedētas. Kā izriet no minētā pieteikuma, prasītājas prasījumi būtu apmierināti, ja šāda kļūda nebūtu pieļauta.

22 Turklāt, uzsverot, ka jautājums par atbilstošu pierādījumu līmeni, lai interešu konflikta esamību novērtētu kā ierēdņa objektivitātes neesamības izpausmi, rodas arī citās Savienības tiesību jomās, un ka šī līmeņa vienveidīga piemērošana veicina Savienības tiesību konsekvenci, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šādi izvirzītais tiesību jautājums pārsniedz apelācijas sūdzības robežas, jo atbildei uz šo jautājumu var būt par šīs lietas apstākļiem plašākas sekas. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja izklāsta konkrētus iemeslus, kuru dēļ šis jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai un konsekvencei.

23 Otrkārt, kā norādīts šā rīkojuma 9. punktā, no pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu izriet, ka otrā apgalvotā tiesību kļūda būtībā ir saistīta ar to, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 81. un 82. punktā, neievērojot Tiesas judikatūru, neesot uzskatījusi, ka tas, ka tiešais priekšnieks iepriekš zinājis lietas faktus un iepriekš piedalījies administratīvajos procesos, var radīt leģitīmas šaubas par viņa objektivitāti.

24 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka šis jautājums rodas arī par to, vai Tiesas judikatūra, kas izriet no 2021. gada 21. oktobra sprieduma Parlaments/UZ (C-894/19 P, EU:C:2021:863) un 2024. gada 11. janvāra sprieduma *Hamers*/*Cedefop* (C-111/22 P, EU:C:2024:5), piemērojama ne tikai administratīvajām izmeklēšanām disciplinārlietās, bet arī jebkura cita veida administratīvajām procedūrām. Jākonstatē, ka šī jautājuma tvērums pārsniedz strīdus civildienesta vai darba līgumu jomā.

25 Savukārt, trešām kārtām, saistībā ar trešo apelācijas sūdzības pamatu, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un Vispārējās tiesas atteikumu pieprasīt salasāmas intervijas piezīmes un paskaidrojumus par to, kādā veidā tika sagatavoti novērtējumi –, lai gan, protams, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz tiesību kļūdu, kuru, kā apgalvots, pieļāvusi Vispārējā tiesa, viņa tomēr ir vienīgi norādījusi uz šo kļūdu un iesniegusi vispārīgus argumentus, nenorādot konkrētus iemeslus, kuru dēļ šāda kļūda, pieņemot, ka tā ir pierādīta, radītu jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai un kas pamatotu apelācijas sūdzības pieļaujamību. Tālab jāuzskata, ka šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav ievērojusi visas šā rīkojuma 16. punktā minētās prasības.

26 Tāpat, ceturtām kārtām, saistībā ar apelācijas sūdzības ceturto pamatu, kas attiecas uz konkursa atlases komisijas sastāva iepriekšēju paziņošanu, vismaz pēc kandidāta lūguma, kā tādu, uz kuru attiecas Hartas 41. panta 1. punktā paredzētā objektivitātes prasība, jāuzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja, pirmkārt, nav identificējusi tiesību kļūdu, kuru Vispārējā tiesa esot pieļāvusi un kuras dēļ tā būtu pārkāpusi šo tiesību normu, un, otrkārt, neizklāsta iemeslus, kuru dēļ šāda kļūda, pieņemot, ka tā ir pierādīta, radītu jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai. Tālab jākonstatē, ka šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav ievērojusi visas šā rīkojuma 14.–16. punktā minētās prasības.

27 Ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtos pierādījumus, jākonstatē, ka tās pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir pietiekami juridiski pierādīts, ka apelācijas sūdzības pirmajā un otrajā pamatā ir izvirzīti jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.

28 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība daļēji jāatzīst par pieļaujamu un jāpārbauda tikai pirmais un otrais pamats, uz kuriem attieksies atbildes raksts uz apelācijas sūdzību, un pārējā daļā tā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

29 Saskaņā ar Reglamenta 170.b panta 4. punktu, ja apelācija ir atzīta par pilnībā vai daļēji pieļaujamu atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta trešajā daļā noteiktajiem kritērijiem, tiesvedība turpinās saskaņā ar Reglamenta 171.–190.a pantu.

30 Atbilstoši Reglamenta 137. pantam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši Reglamenta 184. panta 1. punktam, lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver spriedumā vai rīkojumā par tiesvedības izbeigšanu.

31 Līdz ar to, tā kā pieteikums par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir apmierināts, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta) izdod rīkojumu:

1) **Apelācijas sūdzība ir pieļaujama attiecībā uz pirmo un otro pamatu, uz kuriem vienīgajiem jāattiecas atbildes rakstam uz apelācijas sūdzību.**

2) **Pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt.**

3) **Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.**

[Paraksti]